

Тоді може б над тобою
Заплакала мати.
Тепер мати не заплаче,
Та й не заспить;
А лиха ще буде, буде,
Поки захираються

Оттаке-то, мої любі,
Бува на сім світі
Одна дочка у матері,
Та їй тій тяжко жити!...
По садочку помагає,
Слізочки втирає;
Поглядає на сонечко:
Пече, а не сяє;
Стоїть собі серед неба,
Мов сьміється з неї.
Воно не зна, що Маряна
Рада б під землею
Заховать ся од матері,
Щоб не почуть знову
Тії мови, що вже чула,
Проклятої мови.
Воно не зна, що, як зайде
Спочити за гаєм,
Петрусь вийде на долину,
Петрусь заспіває,
Петрусь її розпитає,
Як брат заговорить,
Поцілує, розпитає
Про лютее горе.

Не знала Маряна, чого серце мліє,
Чого плачуть очі. На-що його знати?
Хилить ся тополя, куди вітер віє,
Тяжко самотній на степу стоять.
Утомить ся вітер, тополя спочине:
Оттак і дівоча мине хуртовина.
Тяжко самотній в степу зустрічатъ,
А ще гірше любій по-переду знати,
Де і як спіткає лихая година,